

Sygn. akt III KZ 48/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Paweł Wiliński

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 4 września 2019 r.
zażalenia obrońcy oskarżonego **A. K.**
na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 31 lipca 2019 r., sygn. akt III KK 401/18
w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego
w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, wydanym na rozprawie kasacyjnej, postanowieniem z dnia 31 lipca 2019 r., sygn. akt III KK 401/18, na podstawie art. 538 § 2 k.p.k. w zw. z art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 258 § 2 k.p.k. zastosował wobec oskarżonego A. K. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy.

W zażaleniu złożonym na to postanowienie obrońca oskarżonego A. K. **zarzucił** obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 258 § 2 i § 4 k.p.k. przez zastosowanie tymczasowego aresztowania w stosunku do oskarżonego, w sytuacji gdy wobec jego dotychczasowej postawy, w szczególności prezentowanej przed osadzeniem w jednostce penitencjarnej, brak jest uzasadnionej i realnej obawy ewentualnej

możliwości bezprawnego utrudniania przez niego postępowania karnego na jego obecnym etapie, i **wniósł** o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 31 lipca 2019 r., sygn. akt III KK 401/18, uchylił zaskarżony m. in. kasacją obrońcy A. K. , wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 21 lutego 2018 r., sygn. akt II AKa (...), i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania. A zatem Sąd Apelacyjny w (...) rozpoznawał będzie ponownie apelację obrońcy oskarżonego A. K., wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 5 stycznia 2016 r., sygn. akt III K (...), mocą którego wymienionego oskarżonego uznano za winnego popełnienia zbrodni z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zb. z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzono mu karę 15 lat pozbawienia wolności, a także winnym występku z art. 278 § 1 k.k., za który skazano go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Jako karę łączną orzeczono wobec niego **karę 15 lat pozbawienia wolności**.

Poza sporem jest, iż unormowanie z art. 258 § 2 k.p.k. m. in. wprowadza **szczególny rodzaj prawnego domniemania** istnienia obawy, że oskarżony z uwagi na orzeczoną wobec niego nieprawomocnie karę pozbawienia wolności, w wymiarze nie niższym niż trzy lata, będzie bezprawnie utrudniał postępowanie karne, co może stanowić samodzielną przesłankę szczególną zastosowania tymczasowego aresztowania (por. np. T. Grzegorzczak, J. Tylman: Polskie postępowanie karne, Warszawa 2005, s. 528, P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. I, Warszawa 2011, s. 1446 - 1447; W. Grzeszczyk: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2006, s. 235; J. Izydorczyk: Stosowanie tymczasowego aresztowania w polskim postępowaniu karnym, Kraków 2002, s. 127 - 131; J. Skorupka: Stosowanie i przedłużanie tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym, Prok. i Pr. 2006, nr 12, s.109).

Stosowanie tymczasowego aresztowania z **powodu nieprawomocnego skazania na surową karę** (tzw. areszt międzyinstancyjny), którego racją jest zapobieżenie ucieczce sprawcy przestępstwa lub utrudnianiu przezeń postępowania, aprobowane jest w wielu demokratycznych państwach poddanych

jurysdykcji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. A. Murzynowski, Węzłowe problemy tymczasowego aresztowania w świetle przepisów nowego kodeksu postępowania karnego, Kraków 1998, s. 126). W kontekście tego domniemania, sięganie przez obrońcę oskarżonego A. K. , w uzasadnieniu zażalenia do orzecznictwa dotyczącego realnej, a nie abstrakcyjnej obawy matactwa, nie może być skuteczne w realiach przedmiotowej sprawy. Ten nurt orzecznictwa zachowuje bowiem swoją aktualność jedynie jeśli chodzi o przesłankę wskazaną w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Nie podważa on natomiast istnienia przesłanki szczególnej określonej w art. 258 § 2 k.p.k., jako podstawy stosowania najostrożniejszego środka zapobiegawczego. Z uwagi na to, że jak to już wyżej wskazano, ma ona charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, iż oskarżony podejmował w przeszłości bezprawne działania destabilizujące prawidłowy tok postępowania karnego. Należy też zaznaczyć, że w realiach sprawy nie wystąpiły szczególne względy, o jakich mowa w art. 259 § 1 k.p.k., które nakazywałyby odstąpić od stosowania wobec oskarżonego A. K. tymczasowego aresztowania.

Kierując się przedstawionymi wyżej motywami, Sąd Najwyższy nie uwzględnił zażalenia obrońcy, a zaskarżone postanowienie – jako zasadne – utrzymał w mocy.